

ЛІТЕРАТУРА:

1. Борисова Е. Апелляция в гражданском и арбитражном процессе / Е. Борисова. — М. : Городец, 1997. — 224 с.
2. Кудрявцева Е. Судебное решение в английском гражданском процессе / Е. Кудрявцева. — М. : Городец, 1998. — 296 с.
3. Шишкин В. Апелляционное судопроизводство — элемент судебно-правовой реформы / В. Шишкин. // Юридический вестник. — 1995. - № 1. — С. 98-103.
4. Здрок О. Гражданский процесс зарубежных стран: курс лекций / О. Здрок. — Мн. : БГУ, 2004. — 146 с.
5. Гоняев М. О праве тяжущихся представлять новые доказательства в апелляционную инстанцию / М. Гоняев. // Журнал гражданского и уголовного права. — Спб., 1884. — Кн. 6. — С. 41.
6. Институт апелляции в системе пересмотра судебных актов. Виды апелляции : Арбитражное процессуальное право [Электронный ресурс] / Производство в арбитражном суде апелляционной инстанции. — Режим доступа : <http://www.pravoinweb.ru/accounting-50.html>
7. Давтян А. Гражданское процессуальное право Германии / А. Давтян. — М. : Городец, 2000. — 320 с.
8. Борисова Е. Апелляция в гражданском и арбитражном процессе / Е. Борисова — М. : Городец, 1997. — 224 с.
9. Постановка Одеського апеляційного господарського суду від 23.12.10 р. справа № 18/64/10 [Електронний ресурс] / Єдиний державний реєстр судових рішень України. — Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/13025631>

УДК 342:659.3(477)

О.В. Каплій, аспірант кафедри
конституційного права НУ «ОЮА»

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНИХ І КОМУНАЛЬНИХ ДРУКОВАНИХ ЗМІ

Стаття присвячена аналізу сучасного стану та перспектив правового забезпечення реформування державних і комунальних друкованих ЗМІ. Автором висвітлюється проблема необхідності правового забезпечення обмеження впливу органів державної влади та органів місцевого самоврядування на друковані ЗМІ та визначення шляхів її вирішення відповідно до міжнародних зобов'язань, взятих Україною перед міжнародною спільнотою, а також наслідки прийняття Закону України «Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації».

Ключові слова: недержавні друковані ЗМІ, реформування державних і комунальних друкованих ЗМІ, роздержавлення, медійна карта, друковані мас-медіа, Державний комітет телебачення і радіомовлення України.

Статья посвящена анализу современного состояния и перспектив правового обеспечения реформирования государственных и коммунальных печатных СМИ. Автором освещается проблема необходимости правового обеспечения ограничения влияния органов государственной власти и органов местного самоуправления на печатные СМИ и определение путей ее разрешения в соответствии с международными обязательствами, взятыми Украиной перед международным сообществом, а также последствия принятия Закона Украины «О реформировании государственных и коммунальных печатных средств массовой информации».

Ключевые слова: негосударственные печатные СМИ, реформирование государственных и коммунальных печатных СМИ, разгосударствление, медийная карта, печатные СМИ, Государственный комитет телевидения и радиовещания Украины.

The article analyzes the current state and prospects of legal reform of state and communal print media. The author reveals the problem of necessary legal provision limiting the influence of state and local governments to print media and the ways of its solution in accordance with international obligations assumed by Ukraine to the international community and the consequences of the Law of Ukraine "On the reform of state and communal print media of information."

Key words: non-print media, reform of state and communal print media, privatization, media card, printed media, the State Committee for Television and Radio Broadcasting of Ukraine.

Постановка проблеми. Сьогодні розбудова правової та демократичної держави практично є неможливою без діяльності незалежних друкованих ЗМІ. Друковані ЗМІ можна без сумніву вважати складовою частиною національного інформаційного простору. Україна має забезпечити розвиток національного інформаційного простору, розпочавши процес реформування державних та комунальних друкованих ЗМІ.

Законом України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» закріплено право кожного громадянина вільно і незалежно шукати, одержувати, фіксувати, зберігати, використовувати та поширювати будь-яку відкриту за режимом інформацію за допомогою друкованих ЗМІ. Відповідно до цього Закону, друкованими ЗМІ є «періодичні і такі, що продовжуються видання, які виходять під постійною назвою, з періодичністю один і більше номерів (випусків) протягом року на підставі свідоцтва про державну реєстрацію» [1].

Варто звернути увагу на те, що законодавство України передбачає різні види друкованих ЗМІ, залежно від структури їх засновників та власності. **Державними** друкованими ЗМІ є ЗМІ, засновником (співзасновником) якого є орган державної влади, а видання здійснюється на базі або за участю державної власності та відповідного фінансування з Державного бюджету України чи бюджету Автономної Республіки Крим і статутом (програмними цілями) редакції якого передбачається, зокрема, інформування громадян про діяльність цього органу та вищих органів державної влади [2]. При цьому законодавство також виділяє ЗМІ як орган державної влади чи орган місцевого самоврядування, засновником (співзасновником) якого є орган державної влади або орган місцевого самоврядування і який повністю або частково утримується за рахунок державного чи місцевих бюджетів [3].

Комунальними друкованими ЗМІ законодавство України визнає створені органом місцевого самоврядування спільно з місцевою державною адміністрацією як засновником (співзасновником) на базі чи за участю комунальної власності та відповідного фінансування з місцевого бюджету і статутом (програмними цілями, програмною концепцією) редакції (юридичної особи), у якому передбачається, зокрема, інформування громадян про діяльність цього органу та вищих органів державної влади [4]. Зміст поняття «**недержавні ЗМІ**» законодавством не визначається. Тобто можна розуміти, що ЗМІ, які не є державними або комунальними, вважаються недержавними.

Таким чином, за критерієм складу засновників і формою власності ЗМІ, їх можна поділяти на: 1) державні, 2) комунальні, 3) недержавні.

За даними медійної карти [5], (бази даних комунальних друкованих ЗМІ), наданою Державним комітетом телебачення і радіомовлення України (далі — Держкомтелерадіо), на 1 червня 2012 р. в Україні видається 669 друкованих ЗМІ з місцевою сферою розповсюдження. Також на сьогодні створюється медійна карта друкованих ЗМІ, засновниками (співзасновниками) яких є центральні органи виконавчої влади. Таких друкованих ЗМІ на сьогодні в Україні нараховується приблизно 200. Зважаючи на те, що співзасновниками або засновниками державних та комунальних видань виступають

органи влади, то редакції відповідних видань перебувають в економічній залежності від них, а тому декларовані Конституцією, законами України принципи свободи слова, невтручання влади в діяльність ЗМІ, самостійне формування редакційної політики реалізуються лише частково. За такої умови друковані мас-медіа втрачають належну їм у демократичному суспільстві функцію посередника між владою та суспільством.

Якщо ситуацію не змінити, вона гальмуватиме процес розбудови громадянського суспільства в Україні та шлях її входження до впливових міжнародних структур, які вимагатимуть від офіційного Києва такої необхідної передумови, як наявність у країні вільних та незалежних ЗМІ.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Варто зазначити, що необхідність осмислення сучасного стану процесу реформування друкованих ЗМІ в українському суспільстві спонукає все більше вітчизняних учених до поглибленого розгляду окремих аспектів цієї проблематики. Значний внесок у вирішення цієї проблем зробили С. Курпіль, В. Ландик, М. Логунова, І. Лубченко, М. Полудьонний, Г. Приступенко, І. Чиж, В. Шевченко, Ю. Шемшученко та інші. Одночасно, слід зазначити, що неабиякий внесок щодо пошуку шляхів реформування державних та комунальних друкованих ЗМІ зробили Українська Асоціація Видавців Періодичної Преси, Держком-телерадіо, Національна спілка журналістів України та Інститут Медіа Права.

Основні теоретичні положення та практичні результати цього дослідження обговорювались на наукових конгресах, конференціях, парламентських слуханнях, засіданнях «круглих столів», симпозиумах, семінарах, зокрема, на міжнародному семінарі «Законодавче забезпечення свободи слова», засіданнях: «Законодавче забезпечення діяльності ЗМІ та їх реформування», «Влада, ЗМІ та третій сектор: новий формат взаємодії», «Шляхи реформування державних і комунальних засобів масової інформації»; слуханнях у Комітеті Верховної Ради з питань свободи слова та інформації із проблеми реформування державної та комунальної преси, а також на парламентських слуханнях «Створення громадського телерадіомовлення в Україні», «Стан свободи слова в регіональних засобах масової інформації». Але незважаючи на активізацію дослідницьких зусиль, проблема реформування друкованих ЗМІ в Україні ще не стала предметом комплексного наукового аналізу.

Метою статті є висвітлення проблеми необхідності правового забезпечення обмеження впливу органів державної влади та органів місцевого самоврядування на друковані ЗМІ та визначення шляхів її вирішення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Незалежні ЗМІ, що обслуговують громадські потреби, а не інтереси чиновників і які формують та оприлюднюють громадську думку — один із найважливіших інститутів громадянського суспільства [6, с. 54]. Свобода слова та вільне вираження у друкованій формі свої поглядів і переконань гарантуються Конституцією України та законами.

Так, відповідно до частини третьої ст. 15 Конституції України цензура заборонена [7]. Законами України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» та «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації» заборонено створення та фінансування державних органів, установ, організацій або посад для цензури масової інформації; не допускається вимога попереднього погодження повідомлень і матеріалів, які поширюються друкованими ЗМІ, а також заборона поширення повідомлень і матеріалів з боку посадових осіб державних органів, підприємств, установ, організацій або об'єднань

громадян, крім випадків, коли посадова особа є автором поширюваної інформації чи дала інтерв'ю; передбачено порядок захисту друкованих ЗМІ від монопольного впливу органів тієї чи іншої гілки державної влади або органів місцевого самоврядування.

На думку Г. М. Красноступ, таке регулювання суспільних відносин щодо забезпечення незалежної діяльності друкованих ЗМІ від органів державної влади та органів місцевого самоврядування є недостатнім. Оскільки, засновниками (співзасновниками) державних та комунальних друкованих ЗМІ виступають органи державної влади та органи місцевого самоврядування, засновані ними друковані ЗМІ перебувають в «економічній залежності» від них, існують непоодинокі випадки втручання в редакційну діяльність друкованих ЗМІ. Враховуючи наведене, проголошені Конституцією України та законами, свободи слова, заборона цензури невтручання органів державної влади у діяльність ЗМІ залишаються лише на папері [8].

Перспектива інтеграції нашої держави у світовий інформаційний простір, міжнародний ринок інформаційних товарів і послуг вимагають також активної національно-правової імплементації міжнародно-правових стандартів в інформаційній галузі у відповідне внутрішнє законодавство, зокрема, щодо друкованих ЗМІ.

Так, ст. 19 Загальної декларації прав людини, прийнятої 10 грудня 1948 р. Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН) надає кожному право шукати, отримувати, розповсюджувати інформацію та діяти будь-якими засобами і не залежно від кордонів [9].

На сьогодні, Радою Європи, членом якої є Україна, прийнято більше ста правових документів спрямованих на врегулювання суспільних відносин в інформаційній сфері [10, 3], одним з останніх є Резолюція Парламентської Асамблеї Ради Європи (далі – ПАРЄ) № 1466 (2005) «Про виконання обов'язків та зобов'язань Україною» від 5 жовтня 2005 р. Так, згідно з резолюцією ПАРЄ, для перетворення України на стабільну та заможну європейську демократію одним з необхідних кроків є реформування друкованих ЗМІ, заснованих органами державної влади та місцевого самоврядування, створення рівних умов діяльності для всіх ЗМІ. Згідно з п. 109 Доповіді, ПАРЄ щодо виконання Україною обов'язків та зобов'язань реформування державних та комунальних друкованих ЗМІ може розглядатись як важливий елемент запровадження ринкових відносин у сфері масової інформації та збільшення кола видань, вільних від політичного та економічного тиску. Як зазначено у Доповіді існування в Україні державних ЗМІ є анахронізмом, що перешкоджає розвитку інформаційного суспільства в державі. Існуюча система прямих і прихованих державних субсидій друкованим засобам масової інформації та пільг для їхніх співробітників спотворює умови ринкової конкуренції та дискримінує видання їхніх власників [11].

У зв'язку з цим, Указом Президента України від 20 січня 2006 р. № 39 «Про План заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що випливають з її членства в Раді Європи» [12] було передбачено підготовку відповідно до стандартів Ради Європи та подання в установленому порядку Кабінетом Міністрів України (далі – КМУ) законопроект про обмеження впливу органів державної влади та органів місцевого самоврядування на друковані ЗМІ. А в червні 2006 р. Указом Президента України створюється Національна комісія з утвердження свободи слова та розвитку інформаційної галузі, в завдання якої входить «опрацювання пропозицій щодо запровадження європейських стандартів в інформаційній галузі, зокрема щодо реформування державних та комунальних ЗМІ».

Необхідно зазначити, що на виконання Указу Президента України від 20 січня 2006

р. № 39 та виконання доручення Прем'єр-міністра від 3 лютого 2006 р. № 2571/11/1-06 Міністерством юстиції було розроблено проект Закону України «Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації». Завданнями проекту було в першу чергу, обмежити вплив органів державної влади та органів місцевого самоврядування на друковані ЗМІ, в другу — звести до мінімуму використання друкованих ЗМІ з метою маніпулювання суспільною свідомістю і особистою думкою громадян, і по - третє — забезпечити соціальні гарантії журналістам реформованих державних та комунальних друкованих ЗМІ. Даний проект Закону України «Про реформування державних і комунальних засобів масової інформації» 5 липня 2007 р. було внесено КМУ до Верховної Ради України (далі — ВРУ) за № 4003. Однак у 2007 р. цей законопроект був знятий з розгляду через дострокове припинення повноважень ВРУ.

Надалі, приписи КМУ щодо ініціювання процесу реформування були включені до актів парламенту у 2009-2010 рр. Так, Законом України «Про мораторій на відчуження від редакцій державних та комунальних засобів масової інформації приміщень та майна» № 883-VI від 15 січня 2009 р. і Постановою ВРУ «Про Рекомендації парламентських слухань «Про стан свободи слова у регіональних засобах масової інформації» [13] № 2253-VI від 13 травня 2010 р. КМУ повинен був внести на розгляд ВРУ законопроект про реформування державних та комунальних ЗМІ. Разом з цим, слід зазначити, учасники парламентських слухань розглянувши стан забезпечення свободи слова в регіональних ЗМІ, відзначили, що у регіонах України відбуваються масові порушення органами державної виконавчої влади, органами місцевого самоврядування конституційних засад щодо свободи слова. Зокрема, йшлося про факти прямої та прихованої цензури, про політичний, адміністративний тиск на засоби ЗМІ та журналістів, неправомірне втручання засновників (співзасновників), власників ЗМІ у редакційну політику відповідних ЗМІ. Також в результаті слухань було відзначено, що через відсутність достатньої правової бази затягується процес реформування державних і комунальних ЗМІ та неефективно працюють механізми державної підтримки місцевих ЗМІ та журналістів, що унеможлиблює їх повноцінне функціонування.

Вже 12 жовтня 2010 р. Уряд розглянув і підтримав проект Закону України «Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації», а 1 листопада 2010 р. його було внесено до ВРУ. Натомість 13 грудня 2010 р. ВРУ повернула КМУ проект Закону України «Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації» (законопроект № 7313). Повернення законопроекту відбулося на підставі того, що відповідно до ч. 2 ст. 100 Закону України «Про регламент Верховної Ради України», реєстрація альтернативного законопроекту може відбуватися протягом 14 днів після дня надання народним депутатам першого законопроекту з відповідного питання. Першим законопроект «Про реформу державної та комунальної преси» за № 6468 зареєстрував народний депутат Степан Курпіль.

В цей же час 22 грудня 2010 р. у ВРУ зареєстровано проект Закону України «Про редакційну свободу державної та комунальної преси в процесі роздержавлення», № 7501. Законопроект розроблений фахівцями Інституту Медіа Права і спрямований на встановлення редакційної свободи державних та комунальних друкованих ЗМІ, забезпечення рівного доступу для комерційної та державної та комунальної преси до органів державної влади та їх рішень, виключно розміщення на умовах платності матеріалів органів державної влади та місцевого самоврядування, визначення порядку звільнення головних редакторів.

Як результат зволікання з реформуванням призвело до деградації частини комунальних ЗМІ. Таку думку висловили 22 грудня 2010 р. учасники слухань у парламентському Комітеті з питань свободи слова та інформації на тему «Реформування державної та комунальної преси», однією з рекомендацій яких була вимога підтримати законопроект народного депутата Степана Курпіля. Згодом законопроект Курпіля було відхилено і знято з розгляду [14].

Законопроект КМУ передбачав, що проведення реформування друкованих ЗМІ відбудеться у два етапи: перший «пілотний» трирічний та другий — загальний, чотирирічний. Також, що реформування може відбуватися шляхом виходу органів державної влади, інших державних органів та органів місцевого самоврядування із складу засновників, перетворення редакції членами її трудового колективу у підприємство, що діє на основі приватної або колективної власності, із збереженням назви, цільового призначення та тематичної спрямованості друкованого ЗМІ, приватизації або перетворення таких ЗМІ в офіційні друковані видання (бюлетені).

21 жовтня 2011 р. у рамках III-го Всеукраїнського Газетного Конгресу зібралися майже всі сторони, які представляють галузь та за «круглим столом» розглянули питання «Шляхи реформування державних і комунальних засобів масової інформації». Учасники висловили принципову згоду, що державні та комунальні ЗМІ повинні бути реформовані. Це входило у плани і минулої, і нинішньої влади, зокрема це передбачено планами законопроектної роботи Кабміну на 2011 р., а тим паче процес розробки потрібного законопроекту триває вже більше десяти років [15].

19 квітня 2012 р. Президентом України було підписано Указ «Про затвердження Річної національної програми співробітництва Україна - НАТО на 2012 рік» [16]. Указ підписаний з метою реалізації положень Закону «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики», зокрема в частині продовження конструктивного партнерства з НАТО з усіх питань взаємного інтересу, а також виконання рішень Комісії Україна - НАТО, прийнятих на її засіданнях 4 квітня 2008 р. в Бухаресті та 3 грудня 2008 р. в Брюсселі. В програмі також згадуються заходи на підтримку свободи слова, зокрема пунктом 1.1.1.5. *пріоритетним завданням на поточний рік Президент визначив* — розробити та внести на розгляд ВРУ законопроект щодо реформування державних і комунальних друкованих ЗМІ, яким передбачити перетворення державних та комунальних друкованих ЗМІ у друковані ЗМІ, що ґрунтуються на недержавній формі власності.

Тим часом, відповідно до Плану заходів Державного комітету телебачення і радіомовлення України на 2012 р. Держкомтелерадіо України продовжує доопрацьовувати проект Законів України «Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації» [17], а на 26 квітня 2012 р. його було заплановано до розгляду на засіданні громадської ради при Держкомтелерадіо України. На сьогодні ведеться робота з підготовки законопроекту до подання Міністерству юстиції України. Головна ідея проекту, за словами голови Держкомтелерадіо Олександра Курдіновича, полягає в добровільному принципі роздержавлення. Основним завданням — є зведення до мінімуму можливості використання друкованих ЗМІ як важелів маніпулювання суспільною свідомістю і особистою думкою громадян, а також зміцнення та вдосконалення правових гарантій свободи слова та інформаційного суверенітету України.

Висновки. Резюмуючи вищевказане, слід зазначити, що на сьогоднішній день існує реальна потреба вивести із складу співзасновників державних і комунальних ЗМІ органи влади і самоуправління, тому проблема реформування ЗМІ якраз є на

часі. Необхідно звести до мінімуму можливості використання друкованих ЗМІ як важелів маніпулювання суспільною свідомістю і особистою думкою громадян. Прийняття закону про реформування вдосконалисть правові гарантії свободи слова та інформаційного суверенітету України, а також захистить вітчизняний інформаційний простір від монополізації з боку органів державної влади та місцевого самоврядування.

Необхідність процесу роздержавлення ЗМІ в Україні усвідомлюється і на державному рівні. Проте ця тема перебуває поки що в стадії обговорення, а практичний досвід країн колишнього соцтабору ще не вивчався. Але для реформування ЗМІ в державі потрібно створити відповідні економічні умови для незалежної діяльності ЗМІ; розробити та ухвалити нормативно-правові, законодавчі акти про роздержавлення, внести зміни та доповнення до чинного законодавства у сфері інформаційних відносин та діяльності ЗМІ; забезпечити дотримання соціальних прав та гарантій журналістів. Зазначене вище має підлягати обов'язковому врахуванню під час вироблення державної політики в інформаційній сфері. Як наслідок — повною мірою буде забезпечена реалізація ст. 2 Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу)», якою встановлена свобода діяльності друкованих ЗМІ, їх економічна самостійність, заборона цензури та попереднього погодження матеріалів, які поширюються в цих ЗМІ. Головне в процесі реформування — вибрати правильні шляхи реалізації, їх поступовість і виваженість.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні : Закон України від 16 листопада 1992 р. (із змін. і доп.) № 2782-XII // Відомості Верховної Ради України. - 1993. - № 1. - Ст. 1.
2. Гвоздев В. М. Конституціоналізм і свобода преси / В. М. Гвоздев // Українське журналістсько-козачество / Гол. ред. В. Різун. - К. : Ін-т жур-ки, 2000. - Вип. 1. - С. 19-21.
3. Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації : Закон України від 23 вересня 1997 р. (із змін. і доп.) № 539/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. - 1997. - № 49. - Ст. 299.
4. Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів : Закон України від 23 вересня 1997 р. (із змін. і доп.) № 540/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. - 1997. - № 50. - Ст. 302.
5. Медійна карта станом на 1 червня 2012 року. — [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=93090&cat_id=61321.
6. Формування громадянського суспільства в Україні: стан, проблеми, перспективи : зб. наук. пр. Укр. акад. держ. упр. при Президентіві України / за заг. ред. В. І. Лугового, В. М. Князева. - К. : Вид-во У АДУ, 2001. - 248 с.
7. Конституція України : затверджена Законом України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР (із змін., внесеними згідно із Законом України від 1 лютого 2011 № 2952-VI (2952-17) // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - Ст. 141; 2011. - № 10. - Ст. 68.
8. Красноступ Г. М. Деякі аспекти правового забезпечення реформування друкованих засобів масової інформації, заснованих органами державної влади та органами місцевого самоврядування [Електронний ресурс] / Г. М. Красноступ. - Режим доступу: <http://helsinki.org.ua/index.php?print=1155723017>.
9. Загальна декларація прав людини прийнята та проголошена в резолюції 217 А (III) Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй від 10 грудня 1948 р. // Офіційний вісник України. - 2008. - № 93. - Ст. 3103.
10. Інформаційне законодавство: збірник законодавчих актів : у 6 т. / за заг. ред. Ю. С. Шемшученка, І. С. Чижка. - К. : Юридична думка, 2005. - Т. 5. : Міжнародно-правові акти в інформаційній сфері. - 328 с.
11. Доповідь Парламентської Асамблеї Ради Європи щодо виконання Україною обов'язків та зобов'язань, у тому числі Резолюція ПАРЕ №1466 та Рекомендація ПАРЕ №1722 від 5 жовтня 2005 року [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://www.minjust.gov.ua/?do=d&did=6782&sid=pars_ukraine.

12. Про План заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що випливають з її членства в Раді Європи : Указ Президента України від 20 січня 2006 р. № 39 // Офіційний вісник України. - 2006. - № 4. - Ст. 143.
13. Про Рекомендації парламентських слухань "Стан свободи слова в регіональних засобах масової інформації : Постанова Верховної Ради України від 13 травня 2010 р. № 2253-VI // Відомості Верховної Ради України. - 2010. - № 32. - Ст. 454
14. Парламенту радять прийняти за основу законопроект Курпіля про роздержавлення ЗМІ [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.telekritika.ua/news/2010-12-22/58636>.
15. Реформування державних і комунальних друкованих видань відбудеться [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.telekritika.ua/pres-reliz/2011-10-28/66791>.
16. Про затвердження Річної національної програми співробітництва Україна - НАТО на 2012 рік : Указ Президента України 19 квітня 2012 р. № 273/2012 // Офіційний вісник України. - 2012. - № 32. - Ст. 1178.
17. Держкомтелерадіо готує проект про добровільне роздержавлення комунальних ЗМІ [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.telekritika.ua/news/2011-10-05/66239>

УДК 342.513:630*682 (477)

Н.Г. Юрчишин, к.ю.н., доцент кафедри
трудового, екологічного, земельного та аграрного
права Івано-Франківського факультету НУ«ОЮА»

ДО ПОНЯТТЯ ФОРМ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА ПРИВАТНОЇ ВЛАСНОСТІ НА ЛІСИ

В статті автор досліджує сутність поняття форм реалізації права приватної власності на ліси. Акцентовується увага на тому, що реалізація права приватної власності на ліси розглядається через призму таких форм: дотримання, виконання, використання і застосування. Дана класифікація надає можливість власникам земельних лісових ділянок здійснювати свої права та реалізовувати їх на підставі чинного лісового та природоресурсного законодавства.

Ключові слова: право приватної власності на ліси, реалізація права приватної власності на ліси, дотримання прав, виконання права, використання права, застосування права.

В статье автор исследует сущность понятия форм реализации права частной собственности на леса. Акцентируется внимание на том, что реализация права частной собственности на леса рассматривается через призму таких форм: соблюдение, исполнение, использование и применение. Данная классификация предоставляет возможность владельцам земельных лесных участков осуществлять свои права и реализовывать их на основании действующего лесного и природоресурсного законодательства.

Ключевые слова: право частной собственности на леса, реализация права частной собственности на леса, соблюдения прав, исполнение права, использование права, применения права.

The author explores the theoretical-legal aspects to form of realization of right of private ownership on forest in Ukraine. In the article realization of right of private ownership on forest in Ukraine is considered in such forms as observance, execution, usage and enforcement. This classification gives an to owners of woody land plots to realize their right in accordance with current and natural resources legislation.

Key words: the right to private ownership of forests, implementation of the right of private ownership of forests, observances of rights, execution of right, exercising right, application of right.

Постановка проблеми. Реалізація суб'єктивного права приватної власності на ліси неодмінно пов'язана із поняттям механізм правового регулювання та форми реалізації